

Tegenslag

Wat is pech en hoe ga je daar mee om?

Om te beginnen beleefden we dat vlinderarme voorjaar, maar er was meer. Mijn hoogbejaarde VW bijvoorbeeld. Trekt al jaren trouw zijn door mij aangestuurde baantjes. Op zijn tijd een vers nippeltje hier en een druppeltje olie daar, en samen kunnen we er weer een poos tegenaan. Zo'n wagen van een degelijk merk is betrouwbaarder dan wie ook. Tot die ene dag in dat winterse voorjaar. Met dochter op weg naar het ziekenhuis voor een kleinigheid, en opeens rijdt het ding niet meer. Absolute stilstand, zomaar ineens, en ik kan hem ternauwernood laten uitrollen de berm in. Dankzij de Wegenwacht halen wij het ziekenhuis nog juist op tijd, en haalt de auto het herstelbedrijf. Nieuwe hallgever erin - een of ander elektrisch dingetje waarvan ik nooit eerder had gehoord maar die mij zonder sputteren kennelijk al bijna 200.000 km had vergezeld - en het geval rijdt weer.

Dus kunnen we met Hemelvaartsdag opgewekt naar het Omniversum knorren. Dochter en ik hebben niet in elkaars bijzijn de laatste Koninginnedag kunnen vieren en hebben daarom nog samen iets monarchaals tegoed. Lekker naar de superbios om van de Flight of the Butterflies te genieten, de film over de ontdekking van de fabuleuze trekroute van de monarchvlinder. En ja hoor, een kilometer voor het einddoel, in het zicht van de haven, stranden we wederom plotsklaps in de berm. En moet ik dochterlief voorzichtig vertellen dat we in ieder geval de eerste geboekte film, over dolfinen, gaan missen. Grote teleurstelling? Nee! Want na de kleur roze en de films van K3 blijken nu ook de dolfinen helemaal niet meer cool maar saaaaaai! En een blij kind gaat de bewuste berm vrijwel bloemvrij plukken, tot na een uurtje weer een reddende engel in Wegenwachtkostuum verschijnt. En halen we onze hoofdfilm alsnog en

kunnen we met een emmer popcorn lekker wegzakken in de bioscoopfauteuils. Wetend dat de auto het weer doet. Niets kan de stemming nog bederven, ook niet dat we op deze dag geen live vlinder hebben gezien en evenmin dat de filmvertoning ietsje tegenvalt. Mooie en duizelingwekkende beelden van al die fladderende monarchen, maar een voor onze pittig aangelegde smaak te zoet verhaal dat de beelden aan elkaar breit. Een hele tijdspanne later is het eindelijk echt lekker weer. Tuin, zon, stoel en boek. 'De Verrekijker' van Kees van Kooten van de stapel gepakt. En die voert al meteen 'Souvenirs entomologiques' van Jean-Henri Fabre ten tonele. Ik voel ergens een klein maar duidelijk merkbaar steekje. Geen muggenprik maar afgunst ("Zou ik ook wel in

mijn boekenkast willen hebben!"). Aangestoken door het boekenweekgeschenk zit ik even later toch met veel genoeg te bladeren door mijn eigen vergeelde exemplaar van 'Zeden en gewoonten der Insecten' van diezelfde Jean-Henri. Zeer aan te raden kost voor iedereen die iets met kleine beestjes heeft, met een verbeeldingskracht waar geen hedendaags boekenweekgeschenk tegenop kan. En dan fladdert daar opeens een witje voorbij. Eindelijk, mijn eerste witje van dit jaar! Ach, het hoeft ook geen pimperlblauwtje of rouwmantel of grote vos te zijn die tegenvallers en teleurstellingen doet vergeten. Het is allemaal een kwestie van je verwachtingen bijstellen. Met als resultaat: blij als een kind, gewoon door een koolwitje. ●

Tekst: René Marcelis
Tekening:
Peter Wetzels